

Universitätsbibliothek Paderborn

Ioannis S. R. E. Cardinalis Bona Opera Omnia

Tribus Tomis comprehensa

Opuscula Spiritiva - I. Horologium Asceticum. II. Principia Vitae Christianae. III. Manuctio ad Coelum. IV. Via Compendii ad Deum. V. De Sacrificio Missae. VI. De Discretionem Spirituum ... Operum Eminentiss. Cardinalis, Tom. I

Bona, Giovanni

Parisiis, 1677

§. 15. Conditiones ultimi finis, & cur ab illo plerique aberrant

urn:nbn:de:hbz:466:1-9969

tum recusabat, illud præferens quod ipse sibi finxerat, solo Prophetæ tactu se sanandum putans, jamque iratus lepram suam secum ferens recedebat; nec unquam curatus fuisset; nisi postmodum servi fidelis admonitione sapientior factus indicatum à sancto viro remedium adhibuisset. Ita plerique propriam sibi semitam sternunt quæ perveniant ad finem, multa decernentes à proprio statu & instituto aliena, quibus exequendis vel facultas deest, vel occasio, vel obstant quæ prætermitti nequeunt quotidianæ occupationes. Ex quo fit, ut semper in desideriis sint, & nihil unquam, quod ad finem obtinendum proficiat, operentur. Via autem brevis & expedita illa est, quam Christus ostendit dicens, ut qui vult ipsum sequi, accipiat & ferat crucem suam: suam, inquit, non alienam: à Deo acceptam, non à se inventam: non quæ temerè usurpetur & vires excedat; sed quam paravit divina sapientia, quæ simul ferendi vires subministrat. Cavendum igitur primò ne mens aberret à fine, quem qui nescit, illa quoque ignorat quæ ad ipsum perducunt. Tum cognito fine, quoniam diversæ occurrunt semitæ ad ipsum pergere volentibus, illa præferenda & eligenda, quæ proprio statui conveniat, ut quisque videlicet crucem suam ferat, sicut Dominus præcepit. Porrò crux singulorum hæc est, officio suo exactissimè fungi, adversitates quotidie occurrentes patienter ferre, & ad perfectionem sui status nulla prætermisâ occasione se ipsum erudire. In omni loco; & statu christianam perfectionem consequi licet & pervenire quo tendimus, si in vocatione sua quisque permaneat.

§. XV. *Conditiones ultimi finis, & cur ab illo plerique aberrant.*

Ultimi finis duæ sunt conditiones, quod sit bonum perfectum & quod sit per se sufficiens, ita ut vitam prorsus tranquillam, nulloque exteriori bono indigentem reddat, atque omnem motum terminet naturalis

desiderii, etiamsi solum possideatur. Quicumque enim indiget, illud quo indiget adipisci desiderat: qui autem aliquid desiderat, non quiescit donec illud consequatur. Hæ verò conditiones in solo Deo reperiuntur, qui summum & perfectissimum bonum est, & solus potest omne desiderium nostrum explere. *Satiabor*, inquit Propheta, *cùm apparuerit gloria tua. Psal. 16. 15.* Verumtamen humani generis vitium execrabile est, ut summum bonum illud esse definiat, quod præ cæteris ita diligit, ut ab eo amoveri non possit, quamvis propriæ conscientiæ iudicio id malum esse non ignoret. Tanta vis est perversi animi, ut nec alieno, nec proprio iudicio acquiescat. Ideò plurimi sunt, qui aut veri finis ignorantiam, vel perversæ voluntatis vitio falsa potius bona quàm vera sectantis, à summo bono aberrant, nec ipsum unquam assequuntur. Hi semper miseri & detestabiles rerum ordinem turbant, atque confundunt, à Deo averfi, & creaturis tamquam fini adhærentes, sub sentibus esse delicias computant, tenebras amant quibus involvuntur, corpus mortis quod gestant, laqueos inter quos ambulant, locum afflictionis quem inhabitant, nec horribilem iudicis sententiam adversus sui finis desertores pertimescunt. *Ambulant*, sicut ait Apostolus, *in vanitate sensus sui, tenebris obscuratum habentes intellectum, alienati à vita Dei per ignorantiam, que est in illis, propter cæcitatem cordis ipsorum; qui desperantes semetipsos tradiderunt impudicitia, in operationem immunditiæ omnis, in avaritiam. Ephes. 4. 17. Æstimant lusum esse vitam nostram, & oportere undecunque etiam ex malo acquirere. Sap. 15. 12.* Fitque sæpius divino iudicio, ut dum nequiter vivunt, illud demum perdant quod salubriter credunt, similes insipientibus, qui dicunt in corde suo, *Non est Deus. Psal. 13.* Fontem hujus perversitatis jam supra indicavi, nec unquam fatis commemorabitur, etiamsi millies reperatur. Peccavit Adam & non solum justitiam quam acceperat, sed scientiam quoque boni perdidit, totanque propaginem in se tanquam in radice

vitiavit. Hæc autem corruptio immenso pondere hominem gravat, magnoque impetu inclinat, & urget ad carnis voluptates, ad effrænam sensuum licentiam, ad exercendam super alios potestatem, ad sui rerumque suarum æstimationem, ad otium & fugam laboris. His accedit in intellectu obscuritas, ignorantia, falsa rerum apprehensio, incerta judicia, errores, mendacia, & à seriis cogitationibus aversio: in voluntate infirmas, veri boni neglectus & languor, atque inertia ad resistendum pravis motibus appetitus rebus caducis semper affixi. Idcirco de viro iniquo scriptum est, *Non est Deus in conspectu ejus, inquinata sunt via illius in omni tempore. Psal. 9.* Ignorato autem Deo, cui debent cuncta servire, veræ etiam virtutes ignorantur, quæ finibus non officiis, à vitiis discernuntur. Anima verò ab hac diabolica captivitate, & à miserrima servitute peccati per gratiam Jesu Christi Salvatoris nostri liberata, Deo firmiter adhæret, in quo omnia reperit quæ ab omnibus desiderari possunt, summâque pace & tranquillitate in ipso quiescit, nihil quærens, nihil optans extra ipsum: nimis enim avarus est, cui Deus non sufficit.

§. XVI. *Alia assignatur causa ob quam multi ultimum finem non assequuntur.*

Cum rationi consonum sit, idque omnes fateantur, futura præsentibus, divina terrenis, perpetua brevibus, anteponenda esse; satis intellectu difficile est, cur plerique mortalium, qui corde hoc credunt, & ore prædicant, factis tamen negat: in actibus quippe & negotiis carnalis vitæ occupati, augere redditus, agros colere, pecuniam undecumque congregare, dignitates consequi totis viribus student; in reliquis sic ferè se habent, ac si sensu & intelligentia carerent. Si de Deo, de vita æterna, de christiana perfectione sermo habeatur, vel quæ dicuntur non percipiunt, vel statim obliviscuntur, quia res caducæ & temporales, quæ sensibus subjectæ sunt, men-